

Mariakerke ouder is dan die van Oostende. De eerste vermelding van Mariakerke komt volgens K. DE FLOU voor in 1171 als S. MARIAE CAPELLA, dus nog niet als parochie. De eerste kerk van Oostende kan dan moeilijk van 1071 dateren.

Wij gingen ook nog even te rade bij CHOCQEEL, die toch de eerste was om op TESTEREP te graven naar Mariakerke, Raversijde en ook Oostende (8). Hij zegt :

- dat de bewoningssporen op Mariakerke en Raversijde regelmatig worden vanaf de 11de eeuw.
- hij geen spoor vond van de kerk van Mariakerke van voor de vloed van 1334, hij vond wel sporen van deze vloed.
- de oudste geldstukken die hij vond waren van 1185 (Philip II), 1285 (Charles II), 1312-1255 (Jan van Brabant), 1337-1387 (Guillaume van Namen).

Rekening houdende met de bovenstaande bevindingen moeten wij de verwijzing naar de tekst van J. DE MEYERE met betrekking tot de eerste kerk van Oostende in 1071 als zeer onbetrouwbaar beschouwen en, tot bewijs van het tegendeel, vermijden ze te gebruiken.

-
- (1) Vlietinck. Het oude Oostende en zijn driejarige belegering. Oostende 1897. blz. 24.
 - (2) J. De Meyere. Commentarii Sive Annales Rerum Flandricarum (Annales Flandriae 1561). Antwerpen 1561.
 - (3) N. Despars. Cronycke van den lande ende Graefscepe van Vlaenderen. Brugge einde 16de eeuw.
 - (4) V. Fris. Essai d'une analyse des Commentarii Sive Annales Rerum Flandricarum. Gent 1908.
 - (5) K. De Flou. Woordenboek der Toponomie. Brugge 1933.
 - (6) M. Gysseling. Toponymisch Woordenboek voor België etc (vóór 1226). 1960.
 - (7) R.A. Brugge. Brugse Vrije III. Nr. 15875 (voorlaatste blz.).
 - (8) A. Chocqeel. Les civilisations Préhistoriques et anciennes de la Flandre Occidentale. Brussel, 25 nov 1950. blz. 81 en verder.

DRIES MASURE EN OOSTENDE

Wie van de Plate weet meer af over Dries MASURE, geboren te Kortrijk op 18 februari 1899 en overleden te Waregem op 12 februari 1955, een man die na de Tweede Wereldoorlog te Oostende literair bedrijvig is geweest ?

We vinden hem vermeld - ongetwijfeld een getuigenis van zichzelf - als "kunstenaar-toneelliefhebber... die, als een der laatste idealisten onzer eeuw, nog geloofde in de opvoedende waarde van het toneel". Creaties van hem als Topaze van Marcel PAGNOL, en De Vader van August STRINDBERG, blijken bij wie ze meemaakte, onvergetelijk te zijn.

Vóór de Tweede Wereldoorlog nam hij deel aan alle optochten en manifestaties die in Vlaanderen voor de culturele verheffing van het volk gehouden werden. Zware oorlogsbeproevingen, die hem overigens dodelijk ziek maakten, brachten hem naderhand tot het schrijven van de romans Flavie (1947), Jan (1948) en De zonde van Cordula Fierlafijn (nooit gepubliceerd).

In Flavie wordt een ingewikkeld probleem behandeld, dat de schrij-

ver vruchteloos tracht te beredderen doch waarvan opgedane kortzichtigheid eigenlijk de oplossing is. Jan speelt zich af tijdens de bezetting en de daaropvolgende bevrijding en zuiveringen, een maatschappij waarin Jan zich niet meer kan aanpassen. De zonde van Cordula Fierlafijn is in een totaal andere tonaliteit geschreven dan de vorige werken, een roman met Uilenspiegelse spot, die, o.i. door de auteur, werd aangekondigd als "wel het geestigste boek dat ooit in Vlaanderen verscheen".

Deze boeken werden uitgegeven in Oostende, door Unica (Kerkstraat 43/a), die feitelijk zijn eigen uitgeverij was, nl. in de reeks "Het Berghutje", "waarin uitsluitend werk van Dries MASURE verschijnen zal", zoals in het kolofon van Flavie vermeld wordt. De naam "Berghutje" heeft geen uitstaans met een hut die tot onderdak van bergbeklimmers bestemd is, wel met de Unica in Oostende, waar hij zich geborgen achtte, gerust en veilig voelde in de eenzaamheid waarin de oorlog hem gedreven had. De verdeling van de uitgaven werd toevertrouwd aan "Leven en Handel" uit Kortrijk.

In "Het Berghutje" werd evenwel ook De Ezel van Buridan (1948) van de Oostendenaar Ary SLEEKs opgenomen, terwijl in het boek Jan zelfs De Eendenjacht van Hugo CLAUS werd aangekondigd. In 1948 had de jonge CLAUS (°1919) in Oostende, in Hôtel de Londres, zijn intrek genomen. Op een weddenschap met MASURE, die hij in extra-literaire kringen ontmoette, schreef hij voor hem zijn eerste roman, die evenwel elders en onder de titel De Metsiers gepubliceerd zou worden. Het boek, gedateerd "september 1948", werd immers met de Leo J. Krijnprijs bekroond, wat gereputeerde uitgeverijen begerig maakte.

De Metsiers werd als "een literaire revelatie ontvangen ("wonderkind") en als pornografie gedoodverfd ("vies kind") omwille van verwijzingen naar incest en abortus". Aldus Freddy DE VREE in de bio-bibliografie "Hugo Claus", in de Profielreeks van Manteau (1976, blz. 3). Trouwens werd ook het werk van Dries MASURE op zeer gemengde gevoelens onthaald, Flavie vooral. Het Lektuur-Repertorium schreeft erover: "rauw-realistische verhalen, waarvan één wegens de immorele inhoud verwerpelijk moet worden geacht".

Wie spreekt er vandaag de dag nog over Dries MASURE? Zijn werken zijn nochtans ver van kwalijk. In elk geval is hij van betekenis in de literatuurgeschiedenis van Oostende, inzonderheid aan de wieg van De Metsiers, "dit hevig, hartstochtelijk boek van een 19-jarige auteur", die Hugo CLAUS toen was, en, om het met Simon VESTDIJK te zeggen, "een top in de Vlaamse romankunst".

Wie kan ons nader over Dries MASURE en Oostende inlichten?

Raf SEYS

INDEX 88

Index 88 verschijnt pas in de loop van de maand FEBRUARI en niet in JANUARI zoals eerst aangekondigd.

Het werk heeft enige vertraging opgelopen, waarvoor onze verontschuldigen.

Kan besteld worden door storting van 125 ₣ op rekening 750-9109554-54 van "De Plate" met vermelding "Index 1988".